

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar. Pars Prima

Puente, Luis de la

Pragæ, 1672

Cap. 7. Quomodo illam multi Sancti ex omni statu visitaverint, præsertim
in gravibus ipsius cruciatibus, atque in uno eorum Christus Dominus
commendaverit su sanctissimæ Matri, Sanctoque Joachimo, ac ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-38580

CAPUT VII.

Quomodo illam multi Sancti ex omni statu visita-
verint, præsertim in gravibus ipsius cruciatibus, atque in uno eorum Christus
Dominus commendaverit suæ Sanctissimæ Matri, Sanctoque Joachimo,
ac Sancto Josepho, & alijs Sanctis, ut eam frequenter
inviserent.

*Post Angelicas, recensibi-
mus visitationes aliorum
Cælitum, quorum speciales
prærogativas illi DEUS
manifestabat modis admi-
randis. Ha visitationes*

*accidebant varijs temporibus & occasioni-
bus, sed plerumque in gravibus ipsius crucia-
tibus, ad consolandam illam, & in ijs ani-
mandam. Et quia multarum fuit occasio
id, quod ipsi contigit in quodam vehementi
cruciatu, quem est passus anno 1615. quando
spectato naturali cursu, videbatur esse vi-
cina morti, nisi illi DEUS ex suis incom-
prehensibilibus iudicijs voluisset magis pro-
longare annos vite, magnum erit opere pre-
tium referre prius eum casum. Sic igitur
ait:*

§. I.

Cum mihi DEUS vellet præstare gra-
tiam, quam hic exponam, disposuit
me ipsius Majestas quasi per integrum diem;
& horâ secundâ post mediam noctem, vi-
di intrantem, per portam mei cubiculi,
Christum Dominum, cum sanctissima sua
Matre, præcedentibus multis Angelis, &
sequente quodam sancto ac Venerabili Se-
ne, staturâ altiore Christo Domino, à
quo illuminata, intellexi esse Patrem Bea-
tissimæ Virginis, sanctum Joachimum. Ve-
niebant unâ sanctus Josephus, Sponsus
DEI paræ, & sanctus Dominicus, ac san-
ctus Franciscus, aliq; multi Sancti. Chri-
stus Dominus & sanctissima ipsius Mater
confederunt in duobus thronis, qui ibi e-
rant è regione mei lecti, aliquantum re-
moti, reliqui sancti se collocaverunt ad pe-
dem lecti, ita ut totum circumdarent, at-
que etiam cubiculum. Accesserunt ad

Dominum duo sancti Angeli candidâ in-
duti veste, ferentes elegantia candelabra,
cum ardentibus candidissimis cereis, & in
eorum medio ibat sanctus Angelus, gestans
librum in manu, qui videbatur crystalli-
nus, & erat exornatus auro in extremitati-
bus. Postquam autem se inclinavisset co-
ram Domino, provolutus in genua coram
ejus Majestate, aperuit librum, applican-
do illum suo capiti. Non habebat liber
folia, sed quasi duas tabulas crystallinas,
aptas scriptioni. Tum Christus Dominus
scripsit gravissimè, quasi quatuor lineas, in
superiore libri parte, & duas lineas in me-
dio, atque alias quatuor infra, & in altera
parte tantundem, ita ut ego viderem, quid
scriberet, quamvis Angelus dorsum habe-
ret mihi obversum. Postquam cessavisset
scribere, surrexerunt Angeli, & abiverunt
ad suum locum, qui verò tenebat librum,
tenebat illum semper apertum: & ego in-
tellexi, quid scriptura contineret. Erat au-
tem, quasi notis arcanis, descriptus totus
meæ vitæ cursus. Atque Angelus, qui ac-
ceperat librum, proposuit ipsum conspe-
ctui omnium illorum Sanctorum, qui in
eo cognoverunt universa, illis lineis con-
tenta. *Hoc videtur fecisse Dominus, ut
Sancti inducerentur ad istam visitationem
libenter obcundam, atque magnificarent il-
lam, quam ipse tantopere estimabat, ac a-
mabat.*

Deinde Angeli dederunt quoddam si-
gnum, quasi captando attentionem: Di-
vina Majestas enim volebat loqui; & fa-
ctum est magnum silentium. Conversus
Dominus ad Sanctos dixit: Mando ac
præcipio, ut quam diu hæc mea famula
vixerit, eam juvetis, solemini, ac visiteris
frequenter. Et sancto Seni Joachimo di-
xit,

xit, se illi idem commendare, & rogare, ut id faciat. Sancto Josepho, compellendo ipsum Patrem, quod illum educavisset, ac sustentavisset, dixit: se idem ab eo petere, ac postulare, & quidem peramanter, ac reverenter. Convertens se autem ad suam sanctissimam Matrem, cum magna teneritudine & reverentia, illam rogavit, ab eaque petijt, ut juvaret, foveret, visitaretq; sæpe suam Famulam: quod sacratissima Virgo accepit, cum magnis indicijs promptæ voluntatis, idemque fecerunt omnes reliqui Sancti. Dum id fieret, confundebam more solito, & consternabar, ut vix mei essem compos. Assurrexit deinde Christus Dominus, & sanctissima ipsius Mater ex thronis, atque postquam se erexissent in pedes, inceperunt valde lentè ad me venire. Ego fui vehementer turbata, & confusa, petilq; à DEO lumen ipsius, favorem & auxilium. Volebam me præcipitare ex lecto, ut oscularer pedes mei Domini, sanctus autem Angelus meus Custos, qui toto eo tempore stabat juxta me, id mihi prohibuit; & in momento me pacavit atque composuit, recollegitque omnes meas potentias. Sanctissima Virgo præcessit modicè Dominum, & venit ad me, inclinansque se parum, me est amplexata, superponens sua brachia meo collo & capiti, quo tetigi sacrum ipsius pectus, dicendo, ut me dignaretur juvare, ac frequenter visitare. Ibi DEUS meam animam illuminavit, ut intelligerem causam Beatitudinis Beatissimæ Virginis, ac reliquorum Sanctorum, quæ erat cognitio summi Boni, quod est DEUS. Post hoc à me recessit Christus Dominus, & sanctissima ejus Mater, ut abirent, quod ego vehementer sensi: & accesserunt ad me sancti singillatim, ut mihi gratificarentur, seque offerrent ad præstandum id, quod illis Dominus mandaverat. Sanctus Joachimus erat primus, tum sanctus Josephus. Sanctus autem Dominicus mihi dixit, me jam scire, quantam curam mei gereret, seque deinceps, volente id DEO, sæpius ad me venturum. Notavi specialiter, abesse ab eo mysterio gloriosum Patrem sanctum Ignatium, quem animadvertēbam.

potius emanere tanquam personam occupatam alijs animabus: quia id, propter quod reliqui advenerant, ipsi alias fuerat injunctum & mandatum à Domino, ut proinde hoc negotium jam pridem illius fuerit, sicut mihi significaverunt mei sancti Angeli.

§. II.

Sancti exequabantur, quod illis Dominus injunxerat, & veniebant hic isto, ille alio die, non solum modo nominati, sed etiam noster S. P. Ignatius, & alij multi, quorum visiones recensere sequentibus capitulis. Nunc referemus quoddam earundem compendium, ab illa his verbis comprehensum:

Istis ipsis diebus mihi DEUS præstitit gratiam, ut me visitarent multi ex incolis cælestis Jerosolymæ, Episcopi & Cardinales, ac duo Summi Pontifices, & Personæ graves, nonnulli quoque Principes Status sæcularis, ex diversis nationibus. Dum viderem intrantem ad meum cubiculum tantam ac tam insignem multitudinem, fui turbata, & vehementer afflictæ, cogitabamque in corde meo, quale mysterium vel judicium Domini illud esset, ubi tot graves homines convenirent; erant enim longè plures, qui manebant extra, quam qui fuerant ingressi, videbaturque impossibile, ut ingrederentur. Cum dicta afflictione & angustia, recurri ad DEUM, postulatura ipsius gratiam ac lumen, pro assequenda in ea occasione ipsius sanctissimæ voluntate, & cognoscendis ejus veritatibus, ac licet viderim, quod tres vel quatuor Personæ ex illis graviore, mihi vellet loqui nomine DEI, peterentque à me attentionem, non erat possibile, ut vellem ipsos audire, neque erat modus, propter magnam meam turbationem, donec Angelus meus Custos, & cæteri, qui aderant, quasi me increpando, mihi mandavissent, ut auscultarem, ac attenderem quietè, & sine timore. Tum mea anima conquievit, & illæ personæ statim me sunt alloquutæ, dixeruntq; hoc modo: Soror nostra, & Creatura DEI, venimus nomine magnum DEI, ac Domini nostri, & ex ipsius voluntate ac mandato, ad te visitandam & videndam.

dendam, atque ad cognoscendam in carne Creaturam, cui Dominus ex sua bonitate ac misericordia, & incomprehensibilibus iudicijs, contulit & confert tot ac tantas misericordias & gratias. Ideo venimus, Soror nostra. Quare ita timuisti, & avertata es nos, cum simus omnes ejusdem patriæ, & tu amica DEI? atque hoc dicto, relinquentes animam meam quietam, ac affluentem solatio in Domino, discesserunt à me, & abierunt, sicut venerant.

§. III.

Eodem tempore illam visitaverunt duo Sancti ex veteri testamento, Rex David, & Propheta Zacharias, Pater sancti Joannis Baptista. Vidi, inquit, in meo cubiculo duos viros gravissimos, quorum alter erat ornatus vestibus regijs, habens coronam auream in capite; alter indutus vestitu Sacerdotali, magni pretij, more antiquo. Illis adstabant quidam Angeli, quos alloquebantur. Ego fui afflicta, & confugi ad DEUM, ut peterem ab ipso lumen, prout soleo. Sancti videntes, quid ageretur in mea anima, & meam confusionem ac timorem, paulatim, cum tenerimo amore, mihi magis appropinquabant, atque unus dixit: Quid habes Amica, & Soror nostra? noli timere, conquiescat, ac solatio repleatur animus tuus & cor; non enim habes, quod timeas, ego namque sum Rex David, & iste beatus Socius, quem hic vides, est sanctus Zacharias. Venimus nomine nostri magni DEI ac Domini, & ipso volente ac jubente, ut te visitemus, nosque tibi promptos exhibeamus, ad te juvandam ac defendendam, ubi opus fuerit.

Alio anno, quodam festo Paschatis, me visitavit idem sanctus Rex David, cum nostro primo Parente Adamo, qui præferebant tantam auctoritatem, ut satis demonstrarent, qui essent, qui ve fuerint; & specialiter sanctus Adamus ostendebat, se esse dignum Patrem omnium hominum. Cum tamen illum viderem, erupit mihi ex ore, quasi non advertenti, quid dicerem: O sancte Pater, quantum mali nobis attu-

lituum peccatum! Et sanctus Rex David mihi dixit: Tace hac de re, modo enim non est tempus. Sed sanctus Adamus respondit: Ut ut sit, habetis JESUM Christum Dominum nostrum, descendentem ex mea carne. Quasi diceret: Si vobis meum peccatum attulit grande malum, memineritis, idem fuisse occasione, ut haberetis talem Redemptorem, qualis est DEUS; factus homo, pro redimendo homine. Dum hi Sancti essent apud me, distantes ab invicem, & nonnihil à me remoti, visitavit me Christus Dominus, & cum per medium illorum transiret, adverti, quòd in transitu inclinaverit aliquantum caput, quasi ipsos veneraretur. Cumque ego id tacite considerarem, Divina Majestas mihi dixit: Quid ergo? nonne vides, quòd fuerint mei Patres & Progenitores secundum carnem? ut agnoscerem, qualem reverentiam DEUS velit à nobis exhiberi nostris Patribus ac Progenitoribus, cum eam ipse voluerit exhibere suis.

§. IV.

Denique fuerunt adeo frequentes visitationes istorum tam gloriosorum ac illustrium Sanctorum, ut in ipso quodam diceret, quod sequitur:

Videntur mihi ab usque mense oculi corporis evasisse, nescio quâ ratione, quadantenus spirituales, adeo ut ex res ac mysteria, quæ Dominus DEUS manifestat animæ, & ipsa suis illis oculis interioribus, cum eo lumine, quod illi dat Divina Majestas, videt tam clarè & vivaciter, ac distinctè, abripiant oculos corporeos, eo modo, & arte quadam usque adeo subtili ac spirituali, ut sæpe possem dicere, quod ipsi quoque mei oculi corporei talem rem, vel tale mysterium viderint, non rudi, ordinario, & materiali modo, quo discernitur, quid sit nigrum vel album; quid sit hic, vel ibi, naturali distinctione, sed videatur illis anima contulisse, & communicavisse quandam suam virtutem, & quædam quoddammodo conspicilia, adaptata ipsius visui, quo pacto vident quasi per pellucidum vitru idem, quod illa videt, & DEUS ipsi

ipsi manifestat. Ac proinde visus ille oculorum naturalium, qui ordinariè, ut apparet, solet impedire visum oculorum spiritualium, postquã pervenerunt, DEO disponente, ad hunc statum, non impedit

oculos animæ, imò videtur illam adjuvare, sicut quando aliquis adhibet conspectilia, ut plus & melius videat. Nescio, quid sit hoc, præterquam, quòd sint magna secreta in rebus spiritualibus.

CAPUT VIII.

De Sancto Joachimo Patre Beatissimæ Virginis, & quàm sit potens ad placandam iram Divinam suis precibus, atque quomodo ipsa procuraverit, ut illius Festum celebraretur in tota Ecclesia.

V gloriosus Sanctus Joachimus, Pater Beatissimæ Virginis, præstaret, quod illi Christus Dominus injunxerat, incepit visitare Venembilem Marinam in ipsius afflictionibus, hunc in modum:

§. I.

VIdi, inquit, in Februario anni 1615. venientem Sacratissimam Virginem Dominam nostram, cum sancto Joachimo suo Patre paulatim, & modo quodam gravi ac admirabili. Erat indutus honoratissimis vestibus, more antiquo, & comitabantur ipsum multi Angeli DEI, in candido vestitu, atque cum albis cereis, quos ferebant in manibus. Omnes autem subfiterunt ad portam mei cubiculi, tantumque intravit illa Domina, & ipsius sanctus Pater, ubi fuerunt cum magna reverentia excepti à sanctis Angelis, qui ordinariè apud me morantur. Beatissima Virgo, & sanctus Joachimus, ostenderunt, se summe gaudere & lætari, quòd illos ibi viderent, alloquendo ipsos cum ardenti amore, charitate, ac reverentia. Sanctus Joachimus ijs dixit: Spiritus beati, & Angeli DEI, vos DEUS creavit altiore ac eminentiore præditos naturã, quam sit nostra humana. Et subito accedens ad me sanctissima Virgo, imposuit brachium meo capiti & collo, dixitque mihi peramanter: Amica nostra, Dominus sit tecum, detque

tibi se ipsum possidendum in sua æternitate, ubi manebis nobiscum semper. Sanctus Joachimus stabat juxta sanctissimam Virginem, demonstrans magnam hilaritatem in vultu, & confirmans, quòd illa Domina utriusque nomine fecerat, debet mihi suam benedictionem, dicendo: Benedicat tibi Dominus; imposterum, ipsi ipsius, te specialius juvabimus. Hæc tanta gratia me affecit magno solatio; sed multo magis mirata sum, quòd ultra duodecim horas non discesserint, ita ut mihi non esset possibile, me ab illis abstrahere, vel capere somnum. Tacebant, sicut fieri solet apud infirmum, quando, qui ipsi adsunt, volunt apud eum manere, & ipsum solari, sed parum illi dicunt, propter ipsius debilitatem. Elapso eo tempore, sui rapti in ecstasim, & quando ad me redi, iam abiverant; retinui verò specialem devotionem erga sanctum Joachimum, eo quòd sit, qui est, & Pater sanctissimæ Virginis, Dominae nostræ.

§. II.

Minibilior fuit alia visio, in qua illi Dominus manifestavit hoc ipso tempore, quanti faciat orationes & preces hujus gloriosi Sancti, ne imscatur peccatoribus. Accidit autem 25. die Maji, anno 1615. duo post quatuor illas promulgationes & orationes Angelorum Custodum, enumeratis capite 5. Agens, inquit, quadam nocte cum Domino, vidi in meo cubiculo meos sanctos